

СУОЛОТИ МУҲИМ ДАР ЗИНДАГИИ ИНСОНИ МУСУЛМОН (4)

[Тоҷики – Tajiki – طاجيکيۃ]

2010 - 1431

islamhouse.com

أسئلة مهمة في حياة المسلم (٤)

« باللغة الطاجيكية »

2010 - 1431

islamhouse.com

21.Мафҳуми имон ба рӯзи қиёмат чист? Имон доштан ба ин ки рӯзи қиёмат ба таври қатъӣ фаро мерасад.

Дар партави имон ба рӯзи қиёмат, имон ба марг, вучуди азобу подош дар барзах, нафҳаи сур, хузури инсонҳо дар рӯзи қиёмат дар баробари Парвардигорашон, дафтари аъмол, мизон ва тарозуи аъмол, сирот, ҳавз, шафоат ва сипас рафтан ба сӯйи биҳишт ва ё ба сӯйи дӯзах ҳосил мешавад.

22. Аломатҳои фаро расидани рӯзи қиёмат кадоманд? Паёмбар (с) дар ин хусус фармудаанд: *“Рӯзи қиёмат фаро намерасад, магар ин ки даҳ нишона ва ҳодисаро бубинед: Духону дуд, Даҷқол, добба, тулуъи хуришед аз мағриб, зуҳури Исо ибни Марям (а), Яъҷуҷу Маъҷуҷ руҳ додани се хусуф (моҳгирифтани), ки яке дар машириқ дигаре дар мағриб ва охири дар Ҷазираи араб иттифоқ меафтад, ва охири пешомад оташе аст, ки аз Яман шўълавар шуда ва мардумро ба сӯйи саҳрои маҳшар суқ медиҳанд”*. (Муслим).

23.Бузургтарин фитнае, ки мардум дучори он мешаванд кадом аст? Расулulloҳ (с) дар ин робита

фармудаанд: “*Аз хилқати Одам то фаро расидани рӯзи қиёмат ҳеч фитнае бузургтар аз фитнаи Даҷқол нест*”. (Муслим). Даҷқол марде аст, ки дар охири замон зуҳур мекунад. Бар пешони ӯ се ҳарф (**К Ф Р**) ҳақ шудааст ва ҳар мӯъмине метавонад он ҳарфҳоро бубинад. Чашми рости ӯ кӯр аст ва чашми дигараш аз ҳадқа баромада мебошад. Ӯ нахуст, ки назди мардум меояд ва онро ба пайравӣ аз худ фаро меҳонад, бо имтиноъи онон рӯ ба рӯ мешаванд. Аммо бо бурдани ҳамаи амвол ва сарвати онон мардумро пайрав ва дунболарави хеш мегардонад. Ӯ бо қудрати худ аз Осмон борон фурӯд меоварад ва аз Замин гиёҳ мерӯёнад. Ӯро обу оташ аст, ки бар хилофи зоҳирашон оташи ӯ обе аст сард ва обаш оташе аст сӯзон. Даҷқол нахуст иддаои ислоҳот мекунад, сипас худро паёмбар меҳонад ва охиран сирри иддаои худро менамояд. Ӯ чихил рӯз бар Замин мемонад, як рӯзи он монанди як сол, рӯзи дувум монанди як моҳ, рӯзи сеум монанди як ҳафта ва бақияи рӯзҳо монанди соири рӯзҳои сол.

Барой ҳар як муъмин лозим аст ки аз Даҷқол пушти ҳар як намозаш ба Худованд паноҳ бичуяд, ва агар ба

у рубару шуд бар у ғавотиҳи сурай қаҳфро бихонад, ва кушиш кунад ки ба у рубару нашавад то ки дар ғитнааш гирифтадор нашавад, Паёмбар (с) мефармояд: *Ҳар ки аз Даҷол шунид кушиш кунад бо у рубару нашавад, ба Худо қасам ки вақто ба назди марде меояд он мард фикр мекунад ки у муъмини ҳақ аст ва дар шаку шубҳаҳои у гутида уро пайрави мекунад.*

Ва чуз Макка ва Мадина ба ақсои нуқоти Замин меравад, то ин ки Исо ибни Марям (а) зухур мекунад ва ўро ба ҳалокат мерасонад

24. Оё бихишт ва дўзах вучуд доранд? Худованд он дуру қабл аз офариниши инсонҳо падида оварда, ва ҳаргиз аз байн намераванд. Худованд бар асоси ғазл ва қарами худ мардумонро ба бихишт мефиристад ва дўзахро бар асоси адли ҳеш насиби дўзахиён мекунад.

25. Мафҳуми имон ба қазо ва қадар чист? Эътиқоди росих ба ин ки тамоми хайр ва шарре, ки насиби инсон мешавад, бар асоси қазову қадар ва хосту ҳикмати Худованд мебошад.

Паёмбари акрам (с) дар ин робита чунин фармудаанд: *“Агар Худованд аҳли осмонҳо ва Заминро азоб диҳад, дар ин ҳол азоб додани онҳо дар ҳақи Худо, зулм бар онон башумор намеояд ва агар бар онон раҳм намояд, раҳм ва лутфи Ӯ бар эшон аз тамоми корҳои нек беҳтар аст. Бидон, агар ба андозаи кӯҳи Уҳуд тилло инфоқ намоӣ, то замоне, ки ба қазо ва қадари илоҳӣ имон надошта бошӣ, Худованд онро аз ту намепазирад. Ҳар он чи ба фармони илоҳӣ ба ту мерасад, аз рӯйи хато ва ҳодиса набуда, ва ҳар он чи насиби ту намешавад, бар асоси тақдири Худованд ва хости Ӯ ба ту нарасидааст ва агар бидуни эътиқод ба қазо ва қадар аз дунё бирави, дар оташи дӯзах хоҳӣ афтод”*. (Аҳмад ва Абудовуд).

Имон ба қазову қадар, худ мусталзими имон доштан ба чаҳор чиз аст: **1.**Имон ба ин аст, ки Худованд куллиёт ва ҷузъиёти ҳамаи чизро медонад; **2.**Ҳар он чи пеш меояд, дар азал дар Лавҳи маҳфуз нигошта ва сабт шудааст. Паёмбар (с) дар ин замина фармудаанд: *“Худованд панҷоҳ ҳазор сол қабл аз*

офариниши осмонҳо ва Замин қазову қадари махлуқоташиро таъйин ва сабт кардааст”.

(Муслим). 3. Ҳеч чиз наметавонад хосту машияти Худовандро тағйир диҳад ва ҳеч нерӯеро тавони муқобила бо қудрати Ӯ нест. Ҳар он чи хоҳад, анҷом медиҳад ва ҳар он чиро нахоҳад, амалӣ намепазирад;

4. Имон ба ин ки Худованд ҳама чизро халқ намуда ва ҳар он чи ғайри Ӯст, офаридаи он зоти бузург аст.

26. Оё мо дар умури дин ва дунёамон соҳибихтиёр ва озод ҳастем ё асир ва дар банди ҷабр? Инсон дар

зиндагиаш соҳибӣ хост ва ихтиёр мебошад, аммо ин хост ва майл аз чорҷӯби хости Худованд хориҷ нест.

Худованд дар ин робита мефармояд: *“Ва ҳол ин ки наметавонед бихоҳед ҷуз чизҳоеро, ки Худованди ҷаҳониён бихоҳад”*

Ҳамчунин Паёмбари Ислом (с) чунин фармудаанд: *“Ба умури дунё ва охирашон бипардозед, аммо бидонед ҳар он чи барои шумо муқаддар бошад насибатон мегардад”* (Муттафақун алайҳ).

Худованд ба мо ақл, гӯш ва чашм ато фармуда, то хубу бадро аз ҳам ҷудо кунем. Оё инсони оқиле

вучуд дорад, ки даст ба дузди бизанад ва баъд ба унвони узр ва баҳона ин кори нописанди худро тақдири илоҳӣ бидонад? Бидуни тардид, мардум ин узру баҳонаро напазируфта ва ўро муҷозот мекунанд ва дар ҷавоби ў хоҳанд гуфт, ин маҷозотро низ Худованд барои ту муқаддар фармудааст. Бинобар ин, қазову қадарро наметавон узр ва баҳонаи корҳои худ қарор дод ва дар ин сурат муртакиби дурўғ шуд. Қуръон дар ҳамин робита мефармояд: *“Мушрикони хоҳанд гуфт: агар Худо мехост мо ва падарони мо мушрик намешудем ва чизеро таҳрим намекардем. Касоне, ки пеш аз онон будаанд низ ҳамин гуна тақзиб менамуданд”* (Анъом: 148).